

Un sol dia

i no hi ha manera de saber què fer amb tantes hores

Foto: Photo Vanova

El que faig és que em quedo a la taula, que té un braser, i així passo la tarda, perquè als matins faig altres coses, no sé què té el matí, deu ser la llum, que tinc ganes de fer coses, però a la tarda m'agafa així una cosa que no em puc ni moure, i és llavors quan m'assec ben a la vora de la taula i fico les cames i una mica les mans sota la roba de la taula, i amb les brases vaig fent, de tant en tant les remoc perquè no es refredin, i no puc fer altra cosa que deixar que passi la tarda. El que té la tarda per deixar-me així, no ho sé, i ve el meu home i diu, ja hi tornes, però no ho diu fent-me la pregunta, sinó que m'ho diu i ja està, i jo dic que sí, encara que no ho hagi preguntat, i tot això és el que faig des que tots els fills són fora. Abans a la tarda ja havia de fer coses, ja. Els plats del migdia, i arreglar roba i sargir, i començar a pensar què faria de sopar... però ara el meu home i jo mengem totes les nits una sopa, i de vegades amb una mica de pa però no sempre, i després escoltem una mica de música i anem a dormir, i jo ni faig els plats de la nit, perquè si els faig, l'endemà tinc poca feina a fer, perquè les habitacions dels fills són buides... i en aquella buidor hi ha molta soledat, però sobretot ordre, i no cal ni que vagi a mirar-les, perquè estan així com les vaig deixar, ben endreçades, i no hi ha manera de saber què fer amb tantes hores.

Amb la llum del dia, però, encara miro una mica el jardí, i el cuidó, que em llevo ben d'hora per poder regar, perquè si ho faig a la nit espanto molts ocells que es posen allà, i vaig decidir que millor al matí, però al matí abans que surti el sol. Després vaig i cuidó la veïna, que diu que no cal, però jo sé que li costa una mica vestir-se, perquè té mal a les mans, i ella diu que per estar-se a casa tant se val, no cal vestir-se, però jo sé que sí, que és millor anar vestida, que mai no se sap què pot passar-te, i si al final han de venir a buscar-te perquè t'ha passat res, i ja em diràs quina sensació que et trobin vestida amb pijama a mig matí, quina vergonya. Després de cuidar la veïna

ja faig el meu dinar, i en porto una mica al fill gran, que treballa ben a la vora de casa, i ell diu que no cal, i la seva dona diu que no cal, però jo sé que sí que cal, així que l'hi porto i ell menja el dinar de la seva mare, que soc jo, i tots contents. Després ja ve l'home a dinar a casa, i ell s'estira tot just quan acaba, i jo encara em quedo una mica més, i m'estiro al sofà i miro la telesèrie, i quan acaba, ja tinc allò ficat al cos, allò que em porta la tarda, i si et dic la veritat, no sé què fan les dones que mai no tenen fills... mira que té hores, un sol dia.